

ஓம்
ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

॥ वाक्यवृत्तिः ॥

வாக்யவ்ருத்தி:

(1)

सर्गस्थितिप्रलयहेतुमचिन्त्यशक्तिं विश्वेश्वरं
विदितविश्वमनन्तमूर्तिम् ।
निर्मुक्तबन्धनमपारसुखाम्बुराशिं श्रीवल्लभं विमलबोधघनं नमामि
॥ १ ॥

ஸர்க³ஸ்தி²தி²ப்ரலய³ஹேது³மசிந்த³யஸ³க்தி³ம்
விஸ்³வேஸ்³வரம்³ விதி³த³விஸ்³வம³னந்த³மூர்தி³ம் ।
நிர்³மு³க்த³ப³ந்த⁴ன⁴ம³பார³ஸு³கா²ம்³பு³ரா³சி³ம்
ஸ்ரீ³வல்³ல³ப⁴ம்³ வி³ம³ல³போ³த⁴க⁴ன⁴ம்³ ந³மா³மி ॥

ஸர்க-ஸ்தி²தி-ப்ரலய-ஹேது³ம் அசிந்த³யச³க்தி³ம்
விச்³வேச்³வரம்³ விதி³த-விச்³வம்³ அநந்த-மூர்தி³ம் ।
நிர்³மு³க்த-பந்த³நம்³ அபார-ஸு³கா²ம்³பு-ரா³சி³ம்
ஸ்ரீ³வல்³ல³ப⁴ம்³ வி³ம³ல-போ³த⁴க⁴நம்³ ந³மா³மி ॥

உலகின் தோற்றம், இருப்பு, ஒடுக்கம் இவற்றிற்குக்
காரணமானவரை, மனதினால் சிந்தித்தறிய இயலாத -
எண்ணுதற்கொன்னா - சக்தி உடையவரை, உலகை ஆளும்
ஈச்³வரரை, உலகம் முழுவதையும் அறிந்தவரை,
எல்லையற்ற வடிவுடையவரை, எவ்விதக்கட்டும்
இல்லாதவரை, கரையிலா ஆனந்தக் கடலை, ஸகலவித
ஸம்பத்தும் உள்ளவரை, தூய்மையான அறிவுவடிவானவரை
வணங்குகிறேன். (1)

(2)

यस्य प्रसादादहमेव विष्णुः मय्येव सर्वं परिकल्पितं च ।

इत्थं विजानामि सदात्मरूपं तस्याङ्घ्रिपद्मं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥
२ ॥

யஸ்ய ப்ரஸாதாத்³ஹமேவ விஷ்ணு:
மய்யேவ ஸர்வம் பரிகல்பிதம் ச |
இத்த²ம் விஜாநாமி ஸதாத்³மரூபம்
தஸ்யாங்க்⁴ரிபத்³மம் ப்ரணதோ⁵ஸ்மி நித்யம் ॥

யஸ்ய ப்ரஸாதாத் அஹமேவ விஷ்ணு:
மய்யேவ ஸர்வம் பரிகல்பிதம் ச |
இத்தம் விஜாநாமி ஸதாத்³மரூபம்
தஸ்யாங்க்⁴ரி-பத்³மம் ப்ரணதோ(அ)ஸ்மி நித்யம் ॥

எவருடைய அருளால், நானே ப்ரஹ்மம், என்னிடத்திலேயே
எல்லாம் நன்கு கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று இவ்வாறு
மெய்ப்பொருளாக இருக்கும் என் ஸ்வரூபத்தை
அறிகிறேனோ, அவருடைய திருவடித்தாமரையை
எப்பொழுதும் வணங்குபவனாக இருக்கிறேன். (2)

(3)

तापत्रयार्कसन्तप्तः कश्चिदुद्विग्नमानसः ।
शमादिसाधनैर्युक्तः सद्गुरुं परिपृच्छति ॥ ३॥

தாபத்ரயார்கஸந்தப்த: கச்சிது³த்³விக்³நமாநஸ: |
ஸமாதி³ஸாத⁴நைர்யுக்த: ஸத்³கு³ரும் பரிப்ருச்ச²தி ॥

தாப-த்ரயார்க-ஸந்தப்த: கச்சித் உத்விக்ந-மாநஸ: |
சமாதி-ஸாதநைர்-யுக்த: ஸத்குரும் பரிப்ருச்சதி ॥

(ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் எனும்)
முத்தாபங்களாகிய ஸூர்யனால் நன்கு
கொதிப்படைந்தவனான (இவற்றினிலிருந்து வெளியேற
வேண்டுமெனும்) எழுச்சியுள்ள மனதுள்ளவனான ஒருவன்,

மனவடக்கம் முதலான பக்குவங்களுடன் கூடியவனாக
ஸத்குருவை (அணுகி) முறையாகக் கேட்கிறான். (3)

(4)

अनायासेन येनास्मान्मुच्येय भवबन्धनात् ।
तन्मे संक्षिप्य भगवन् केवलं कृपया वद ॥ ४ ॥

அநாயாஸேந யேநாஸ்மாந்முச்யேய ப⁴வப³ந்த⁴நாத் ।
தந்மே ஸங்க்ஷிப்ய ப⁴க³வன் கேவலம் க்ருபயா வத³ ॥

அநாயாஸேந யேநாஸ்மாந் முச்யேய பவபந்தநாத் ।
தந்மே ஸங்க்ஷிப்ய பகவந் கேவலம் க்ருபயா வத ॥

இந்தப் பிறவியாகிய கட்டிலிருந்து அதிக சிரமமில்லாமல்
எந்த உபாயத்தினால் விடுபடுவேனோ அதை, பகவானே,
பெருங்கருணையினாலே எனக்குச் சுருக்கமாக (தாங்கள்)
அருள வேண்டும். (4)

(5)

साध्वी ते वचनव्यक्तिः प्रतिभाति वदामि ते ।
इदं तदिति विस्पष्टं सावधानमनाः शृणु ॥ ५ ॥

ஸாத்⁴வீதே வசநவ்யக்தி: ப்ரதிபா⁴தி வதா³மி தே ।
இத³ம் ததி³தி விஸ்பஷ்டம் ஸாவதா⁴நமநா: ஸ்ருணு ॥

ஸாத்⁴வீதே வசநவ்யக்தி: ப்ரதிபாதி வதாமி தே ।
இதம் ததிதி விஸ்பஷ்டம் ஸாவதாநமநா: ச்ருணு ॥

உனது வாக்கினால் வெளிப்பட்டது மிகவும் அழகான
விளங்குகிறது (உனது மனக்கருத்து). இதுதான் அது என்று

மிகத்தெளிவாக உனக்குச் சொல்கிறேன். கவனமான மனதுடன் கேட்பாயாக. (5)

(6)

तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थं यज्जीवपरमात्मनोः ।
तादात्म्यविषयं ज्ञानं तदिदं मुक्तिसाधनम् ॥ ६ ॥

தத்த்வமஸ்யாதி³வாக்யோத்த²ம் யஜ்ஜீவபரமாத்மநோ: |
தாதா³த்ம்யவிஷயம் ஜ்ஞாநம் ததி³த³ம் முக்திஸாத⁴நம் ||

தத்த்வமஸ்யாதி-வாக்யோத்தம் யஜ்ஜீவ-பரமாத்மநோ: |
தாதாத்ம்ய-விஷயம் ஜ்ஞாநம் ததிதம் முக்திஸாதநம் ||

'தத்த்வமஸி' முதலான (மஹா) வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படும் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள ஒரே தன்மையை (ஐக்யத்தை) விஷயமாகக் கொண்ட ஞானம் எதுவோ, அதுவே இந்த முக்திஸாதனம். (நீ கேட்ட பிறவிக்கட்டிலிருந்து விடுபடுவதற்கான உபாயம் ஆகும்.) (6)

(7)

को जीवः कः परश्चात्मा तादात्म्यं वा कथं तयोः ।
तत्त्वमस्यादिवाक्यं वा कथं तत्प्रतिपादयेत् ॥ ७ ॥

கோ ஜீவ: க: பரஸ்சாத்மா தாதா³த்ம்யம் வா கத²ம் தயோ: |
தத்த்வமஸ்யாதி³வாக்யம் வா கத²ம் தத்ப்ரதிபாத³யேத் ||

கோ ஜீவ: க: பரஸ்சாத்மா தாதாத்ம்யம் வா கதம் தயோ: |
தத்த்வமஸ்யாதி வாக்யம் வா கதம் தத்ப்ரதிபாதயேத் ||

ஜீவன் யார் ? பரமாத்மா யார் ? அவ்விருவருக்கும் ஒன்றாய் இருக்கும் தன்மை எப்படி ? அதை "தத்த்வமஸி" முதலான வாக்யம் எப்படி விளக்கிக்காட்டும் ? (7)

(8)

अत्र ब्रूमः समाधानं कोऽन्यो जीवस्त्वमेव हि ।
यस्त्वं पृच्छसि कोऽहं मां ब्रह्मैवासि न संशयः ॥ ८ ॥

அத்ர ப்³ரூம: ஸமாதா⁴நம் கோ⁵ந்யோ ஜீவஸ்த்வமேவ ஹி ।
யஸ்த்வம் ப்ருச்ச²ஸி கோ⁵ஹம் மாம் ப்³ரஹ்மைவாஸி ந
ஸம்ஸய: ॥

அத்ர ப்³ரூம: ஸமாதாநம் கோ(அ)ந்யோ ஜீவஸ்த்வமேவ ஹி ।
யஸ்த்வம் ப்ருச்சஸி கோ(அ)ஹம் மாம் ப்³ரஹ்மைவாஸி ந
ஸம்ஸய: ॥

இவ்விஷயத்தில் ஸமாதானம் (விடை) கூறுகிறோம். ஜீவன் வேறு யார் ? நீயே தான். என்னைப் பார்த்து 'நான் யார்?' என்று எந்த நீ கேட்கிறாயோ, (அந்த நீ) ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய், ஸந்தேஹமில்லை. (8)

(9)

पदार्थमेव जानामि नाद्यापि भगवन्स्फुटम् ।
अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थं प्रतिपद्ये कथं वद ॥ ९ ॥

பதா³ர்த²மேவ ஜாநாமி நா³த்யாபி ப⁴க³வந்ஸ்பு²டம் ।
அஹம் ப்³ரஹ்மேதி வாக்யார்த²ம் ப்ரதிபத்³யே கத²ம் வத³ ॥

பதார்த்தமேவ ஜாநாமி நா³த்யாபி பகவந்ஸ்பு²டம் ।
அஹம் ப்³ரஹ்மேதி வாக்யார்த்தம் ப்ரபத்³யே கதம் வத ॥

ஹே பகவன், இன்னமும் சொற்களின் பொருளைக்கூட தெளிவாக (நான்) அறியவில்லை. 'நானே ப்ரஹ்மம்' என்ற வாக்யத்தின் பொருளை எப்படி நானறிவேன், சொல்லுங்கள்.
(9)

(10)

सत्यमाह भवानत्र विगानं नैव विद्यते ।

हेतुः पदार्थबोधो हि वाक्यार्थावगतेरिह ॥ १० ॥

ஸத்யமாஹ ப⁴வாநத்ர விகா³நம் நைவ வித்³யதே ।
ஹேது: பதா³ர்த²போ³தோ⁴ ஹி வாக்யார்தா²வக³தேரிஹ ॥

ஸத்யமாஹ பவாநத்ர விகாநம் நைவ வித்யதே ।
ஹேது: பதார்த்தபோதோ ஹி வாக்யார்த்தாவகதேரிஹ ॥

நீ உண்மையையே சொல்கிறாய்; இதில் தவறேதும் (கருத்து வேறுபாடு) ஏதும் இல்லை. ஏனெனில், இங்கு வாக்யார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ள சொற்களின் பொருளைப் பற்றிய அறிவு காரணமாகும். (10)

‘த்வம்’ பதார்த்த விசாரம்

(11)

अन्तःकरणतद्वृत्तिसाक्षी चैतन्यविग्रहः ।
आनन्दरूपः सत्यः सन्निकं नात्मानं प्रपद्यसे ॥ ११ ॥

அந்த:கரணதத்³வ்ருத்திஸாக்ஷீ சைதந்யவிக்³ரஹ: ।
ஆநந்த³ரூப: ஸத்ய: ஸந்கிம் நாத்மாநம் ப்ரபத்³யஸே ॥

அந்த:கரண-தத்வ்ருத்தி-ஸாக்ஷி சைதந்ய-விக்ரஹ: ।
ஆநந்தரூப: ஸத்ய: ஸந்கிம் நாத்மாநம் ப்ரபத்யஸே ॥

மனதையும் அதன் எண்ணங்களையும் (சாட்சியாக) பார்த்துக் கொண்டு ஆனந்தஸ்வரூபனாய், மெய்ப்பொருளாய் சைதன்ய வடிவாய் இருந்தும் கூட த(உ)ன்னை (நீ) ஏன் அறிந்து கொள்ளவில்லை? (11)

(12)

सत्यानन्दस्वरूपं धीसाक्षिणं ज्ञानविग्रहम् ।
चिन्तयात्मतया नित्यं त्यक्त्वा देहादिगां धियम् ॥ १२ ॥

ஸத்யாநந்த³ஸ்வரூபம் தீ⁴ஸாக்ஷிணம் ஜ்ஞாநவிக்³ரஹம் ।
சிந்தயாத்மதயா நித்யம் த்யக்த்வா தே³ஹாதி³கா³ம் தி⁴யம் ॥

ஸத்யாநந்தஸ்வரூபம் தீ⁴ஸாக்ஷிணம் ஜ்ஞாநவிக்³ரஹம் ।
சிந்தயாத்மதயா நித்யம் த்யக்த்வா தேஹாதி³காம் தியம் ॥

உடல் முதலானவைகளில் உள்ள (நான் என்ற) அறிவை விட்டுவிட்டு ஸத்யாநந்த ஸ்வரூபமாகவும் அறிவுக்கு சாட்சியாகவும் ஞான ஸ்வரூபமாகவும் உள்ளதை ஆத்மாவாக (தான் என்று) எப்பொழுதும் சிந்திப்பாயாக. (12)

(13)

ரூபாதி³மாந்யத: பிண்ட³ஸ்ததோ நாத்மா க⁴டாதி³வத் ।
வியதா³தி³மஹாபூ⁴தவிகாரத்வாச்ச கும்ப⁴வத் ॥ १३ ॥

ரூபாதி³மாந்யத: பிண்ட³ஸ்ததோ நாத்மா க⁴டாதி³வத் ।
வியதா³தி³மஹாபூ⁴தவிகாரத்வாச்ச கும்ப⁴வத் ॥

ரூபாதி³மாந்யத: பிண்ட³ஸ்ததோ நாத்மா க⁴டாதி³வத் ।
வியதாதி³-மஹாபூ⁴த-விகாரத்வாச்ச கும்ப⁴வத் ॥

இந்த உடல் வடிவம் முதலானவற்றுடன் கூடியதாக இருக்கின்ற காரணத்தினால் குடம் முதலானவை போல ஆகாயம் முதலான (பஞ்ச)மஹாபூதங்களின் மாறுபாடாக - கார்யமாக - இருப்பதனால் ஆத்மாவல்ல. (13)

(14)

அநாத்மா யதி³ பிண்டோ³(s)யமுத்தஹேது³பலாந்மத: ।
கராமலகவத்ஸாக்ஷாதா³த்மாநம் ப்ரதிபாத³ய ॥ १४ ॥

அநாத்மா யதி³ பிண்டோ³(s)யமுத்தஹேது³பலாந்மத: ।
கராமலகவத்ஸாக்ஷாதா³த்மாநம் ப்ரதிபாத³ய ॥

அநாத்மா யதி பிண்டோ(அ)ய-முத்த-ஹேது-பலாந்மத: ।
கராமலகவத்-ஸாக்ஷாத் ஆத்மாநம் ப்ரதிபாதய ॥

இந்த உடல் (தாங்கள்) கூறிய நியாயத்தின் வலிமையினால்
ஆத்மாவல்ல என்று கருதப்படுவதாக இருக்குமேயானால்
ஆத்மாவை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல நேராக
விளக்கிக் சொல்லுங்கள். (14)

(15)

घटद्रष्टा घटाद्भिन्नः सर्वथा न घटो यथा ।
देहद्रष्टा तथा देहो नाहमित्यवधारय ॥ १५ ॥

க⁴டத்³ரஷ்டா க⁴டாத்³பி⁴ந்ந: ஸர்வதா² ந க⁴டோ யதா² ।
தே³ஹத்³ரஷ்டா ததா² தே³ஹோ நாஹமித்யவதா⁴ரய ॥

கடத்ரஷ்டா கடாதிந்ந: ஸர்வதா ந கடோ யதா ।
தேஹத்ரஷ்டா ததா தேஹோ நாஹமித்யவதாரய ॥

எப்படி (ஒரு) குடத்தைக் காண்பவன் குடத்திலிருந்து
வேறானவன், (அவன்) எப்படியும் குடமாக இருக்க
முடியாதோ, அப்படியே உடலைக் காண்பவனான நான்
உடலாக இருக்க முடியாது என்று நிச்சயித்து அறிந்து கொள்.

(16)

एवमिन्द्रियदृङ्नाहमिन्द्रियाणीति निश्चिनु ।
मनो बुद्धिस्तथा प्राणो नाहमित्यवधारय ॥

ஏவமிந்த்³ரியத்³ருங்நாஹமிந்த்³ரியாணீதி நிச்சிநு ।
மனோ புத்³தி⁴ஸ்ததா² ப்ராணோ நாஹமித்யவதா⁴ரய ॥

ஏவமிந்திரியத்ருக்-நாஹமிந்த்ரியாணீதி நிச்சிநு ।
மனோ புத்திஸ்ததா ப்ராணோ நாஹமித்யவதாரயா ॥

இவ்வாறே புலன்களை பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனாகிய
நான் புலன்கள் அல்ல என்று நிச்சயம் செய்துகொள்.
அப்படியே மனம், அறிவு ப்ராணன் நானல்ல என்று
உறுதிப்படுத்திக் கொள். (16)

(17)

संघातोऽपि तथा नाहमिति दृश्यविलक्षणम् ।
द्रष्टारमनुमानेन निपुणं संप्रधारय ॥ १७ ॥

ஸங்கா⁴தோ⁵பி ததா² நாஹமிதி த்³ருஸ்யவிலக்ஷணம் ।
த்³ரஷ்டாரமநுமானேந நிபுணம் ஸம்ப்ரதா⁴ரய ॥

ஸங்காதோ(அ)பி ததா நாஹமிதி த்ருச்யவிலக்ஷணம் ।
த்ரஷ்டாரமநுமானேந நிபுணம் ஸம்ப்ரதாரய ॥

அப்படியே (உடல், புலன்கள், மனம், அறிவு, ப்ராணன்)
இவைகளின் கூட்டமும் நானல்ல என்று
பார்க்கப்படுபவற்றுக்கு வேறான பார்ப்பவனை
அநுமானத்தினால் நன்றாக அறிந்து உள்வாங்கிக்
கொள்வாயாக. (17)

(18)

देहेन्द्रियादयो भावा हानादिव्यापृतिक्षमाः ।
यस्य संनिधिमात्रेण सोऽहमित्यवधारय ॥ १८ ॥

தே³ஹேந்த்³ரியாத³யோ பா⁴வா ஹாநாதி³வ்யாப்ருதிக்ஷமா: ।
யஸ்ய ஸந்நிதி⁴மாத்ரேண ஸோ⁵ஹமித்யவதா⁴ரய ॥

தேஹேந்த்ரியாதயோ பாவா ஹாநாதி-வ்யாப்ருதிக்ஷமா: ।
யஸ்ய ஸந்நிதிமாத்ரேண ஸோ⁵ஹமித்யவதாரய ॥

உடல், புலன்கள் முதலான பொருட்கள் எதனுடைய ஸந்நிதி மாத்திரத்தினாலேயே தள்ளுதல் முதலான செயல்களில் சக்தியுள்ளவையாக இருக்கின்றனவோ அதுதான் நான் என்று தீர்மானித்துக் கொள். (18)

(19)

अनापन्नविकारः सन्नयस्कान्तवदेव यः ।
बुद्ध्यादींश्चालयेत्प्रत्यक्सोऽहमित्यवधारय ॥ १९ ॥

அநாபந்நவிகார: ஸந்நயஸ்காந்தவதே³வ ய: ।
பு³த்³த்⁴யாதீ³ம்ஸ்சாலயேத்-ப்ரத்யக்-ஸோ³ஹமித்யவதா⁴ரய ॥

அநாபந்ந-விகார: ஸந்நயஸ்காந்தவதேவ ய: ।
புத்த்யாதீம்ச-சாலயேத்-ப்ரத்யக்-ஸோ(அ)ஹமித்யவதாரய ॥

இரும்புக்காந்தம் போலவே எவ்வித மாறுதலையும் அடையாமல் இருந்து கொண்டு அறிவு முதலானவற்றை எது சலனமடையச் செய்கிறதோ அந்த உள்ளிருக்கும் தத்வமே நான் என்று தீர்மானித்துக் கொள்வாயாக. (19)

(20)

अजडात्मवदाभान्ति यत्सान्निध्याज्जडा अपि ।
देहेन्द्रियमनःप्राणाः सोऽहमित्यवधारय ॥ २० ॥

அஜடா³த்மவதா³பா⁴ந்தி யத்ஸாந்நித்⁴யாஜ்ஜடா³ அபி ।
தே³ஹேந்த்³ரியமந: ப்ராணா: ஸோ³ஹமித்யவதா⁴ரய ॥

அஜடாத்மவதாபாந்தி யத்-ஸாந்நித்யாஜ்-ஜடா அபி ।
தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராணா: ஸோ(அ)ஹமித்யவதாரய ॥

உடல், புலன்கள், மனம், ப்ராணன் இவை ஜடமானாலும், எவருடைய முன்னிலையில் ஜடத்தன்மை இல்லாதவை போல (சேதனத்தன்மை உள்ளவையாகத்)

தோன்றுகின்றனவோ அதுவே நான் என்று தீர்மானித்துக்
கொள்வாயாக! (20)

(21)

अगमन्मे मनोऽन्यत्र सांप्रतं च स्थिरीकृतम्।
एवं यो वेद धीवृत्तिं सोऽहमित्यवधारय ॥ २१ ॥

அக³மந்மே மநோ⁵ந்யத்ர ஸாம்ப்ரதம் ச ஸ்தி²ரீக்ருதம் ।
ஏவம் யோ வேத³ தீ⁴வ்ருத்திம் ஸோ⁵ஹமித்யவதா⁴ரய ॥

அகமந்மே மநோ(அ)ந்யத்ர ஸாம்ப்ரதம் ச ஸ்தி²ரீக்ருதம் ।
ஏவம் யோ வேத தீ⁴வ்ருத்திம் ஸோ(அ)ஹமித்-யவதாரய ॥

என்னுடைய மனம் 'வேறொங்கோ போயிருந்தது,
இப்பொழுது நிலைப்பட்டிருக்கிறது', என்றிவ்வாறு மனதின்
செயல்பாட்டை எது அறிகிறதோ அதுதான் நான் என்று
தீர்மானித்துக் கொள்வாயாக. (21)

(22)

स्वप्नजागरिते सुप्तिं भावाभावौ धियां तथा।
यो वेत्यविक्रियः साक्षात् सोऽहमित्यवधारय ॥ २२ ॥

ஸ்வப்ந-ஜாக³ரிதே ஸுப்திம் பா⁴வாபா⁴வெள தி⁴யாம் ததா² ।
யோ வேத்த்யவிக்ரிய: ஸாக்ஷாத் ஸோ⁵ஹமித்யவதா⁴ரய ॥

ஸ்வப்ந-ஜாக³ரிதே ஸுப்திம் பாவாபாவெள தியாம் ததா ।
யோ வேத்யவிக்ரிய: ஸாக்ஷாத் ஸோ⁵ஹமித்யவதாரய ॥

கனவையும் விழிப்பையும் உறக்கத்தையும் அப்படியே மன
எண்ணங்களின் இருப்பையும் இன்மையையும் எது தான்
மாறுபடாததாக இருந்துகொண்டு கண்கூடாக அறிகிறதோ
அதுதான் நான் என்று தீர்மானித்துக் கொள்வாயாக. (22)

(23)

घटावभासको दीपो घटादन्यो यथेष्यते ।
देहावभासको देही तथाऽहं बोधविग्रहः ॥ २३ ॥

क⁴दावपा⁴सको ती³पो क⁴दात³न्³यो य²ते²ऽय²ते ।
ते³ह्रावपा⁴सको ते³ह्रीं तता²ऽहम् पो³त⁴विक³रहः ॥

कदावपासको तीपः कदातन्³यो यते²ऽयते ।
तेह्रावपासको तेह्रीं तताऽहम् पोतविक³रहः ॥

குடத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும் விளக்கானது குடத்தை விட
வேறானதென்று எப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதோ,
அப்படியே உடலைப் பிரகாசப்படுத்துகிற ஞான ஸ்வரூபமான
- உடலிற்கு உடையவனான - ஆத்மா நான் (உடலுக்கு
வேறானவன்.) (23)

(24)

पुत्रवित्तादयो भावा यस्य शेषतया प्रियाः ।
द्रष्टा सर्वप्रियतमः सोऽहमित्यवधारय ॥ २४ ॥

புத்ரவித்தாத³யோ பா⁴வா யஸ்ய ஸேஷதயா ப்ரியா: ।
த்³ரஷ்டா ஸர்வப்ரியதம: ஸோ²ஹமித்யவதா⁴ரய ॥

புத்ரவித்தாதயோ பாவா யஸ்ய சேஷதயா ப்ரியா: ।
த்³ரஷ்டா ஸர்வப்ரியதம: ஸோ(அ)ஹமித்யவதாரய ॥

மகன்,செல்வம் முதலிய உடைமைகள் யாருக்கு
அங்கமாயிருப்பதனாலேயே அன்புக்கு உரியனவாக
இருக்கின்றனவோ அந்த அறிபவனான ஆத்மா (மற்ற)
எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் பிரியமானவர். அதுவே நான்
என்று நிச்சயித்துக் கொள். (24)

(25)

परप्रेमास्पदतया मा न भूवमहं सदा ।

भूयासमिति यो द्रष्टा सोऽहमित्यवधारय ॥ 25 ॥

பரப்ரேமாஸ்பத³தயா மா ந பூ⁴வமஹம் ஸதா³ |
பூ⁴யாஸமிதி யோ த்³ரஷ்டா ஸோ⁵ஹமித்யவதா⁴ரய ||

பரப்ரேமாஸ்பததயா மா ந பூ⁴வமஹம் ஸதா |
பூ⁴யாஸமிதி யோ த்³ரஷ்டா ஸோ(அ)ஹமித்யவதாரய ||

“நான் இல்லாமல் இருக்கக்கூடாது, எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும்”, என மேலான பிரியத்திற்கு விஷயமாக எந்த அறிபவனான ஆத்மா இருக்கிறதோ அதுதான் நான் என்று உணர்ந்து கொள்.

(26)

यः साक्षिलक्षणो बोधस्त्वम्पदार्थः स उच्यते ।
साक्षित्वमपि बोद्धृत्वमविकारितयाऽत्मनः ॥ २६ ॥

ய: ஸாக்ஷிலக்ஷணோ போ³த⁴ஸ்த்வம்பதா³ர்த²: ஸ உச்யதே |
ஸாக்ஷித்வமபி போ³த்³த்⁴ருத்வமவிகாரிதயா⁵த்மந: ||

ய: ஸாக்ஷி-லக்ஷணோ போத: த்வம்-பதார்த்த: ஸ உச்யதே |
ஸாக்ஷித்வமபி போத்த்ருத்வ-மவிகாரிதயா-(ஆ)த்மந: ||

ஸாக்ஷியாக இருக்கும் இலக்கணத்துடன் உள்ள அறிவு ஸ்வரூபம் எதுவோ அதுதான் த்வம் - நீ - என்ற சொல்லின் பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவினுடைய ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தன்மையும் தான் எவ்வித மாறுதலையும் அடையாமலே உள்ள அறியும் தன்மையே யாகும். (26)

(27)

देहेन्द्रियमनः प्राणाहंकृतिभ्यो विलक्षणः ।
प्रोज्झिताशेषषड्भावविकारस्त्वंपदाभिधः ॥ २७ ॥

தே³ஹேந்த்³ரியமந:ப்ராணாஹங்க்ருதிப்⁴யோ விலக்ஷண: |
ப்ரோஜ்ஜி²தாஸேஷஷட்³பா⁴வவிகாரஸ்த்வம்பதா³பி⁴த⁴: ||

தேஹேந்த்ரிய-மந: ப்ராணாஹங்க்ருதிப்⁴யோ விலக்ஷண: |
ப்ரோஜ்ஜிதாஸேஷ-ஷட்பாவ-விகாரஸ்த்வம்-பதாபித: ||

உடல், புலன்கள், மனம், ப்ராணன், அஹங்காரம் இவற்றைக்
காட்டிலும் வேறாகவும் ஆறுவித விகாரங்கள் அற்றதாகவும்
உள்ளதுதான் த்வம் - நீ - என்ற சொல்லினால்
குறிக்கப்படுவது. (27)

‘தத்’ பதார்த்த விசாரம்

(28)

त्वमर्थमेवं निश्चित्य तदर्थं चिन्तयेत्पुनः |
अतद्व्यावृत्तिरूपेण साक्षाद्विधिमुखेन च || २८ ||

த்வமர்த²மேவம் நிச்சித்ய தத³ர்த²ம் சிந்தயேத்புந: |
அதத்³வ்யாவ்ருத்திரூபேண ஸாக்ஷாத்³விதி⁴முகே²ந ச ||

த்வமர்த்தமேவம் நிச்சித்ய ததர்த்தம் சிந்தயேத் புந: |
அதத்-வ்யாவ்ருத்தி ரூபேண ஸாக்ஷாத் விதிமுகேந ச ||

இவ்வாறு ‘த்வம்’ - நீ - என்ற சொல்லின் பொருளை
நிர்ணயித்தபின் ‘தத்’ - அது - என்ற சொல்லின் எது ‘அது’
அல்லவோ அதிலிலிருந்து விலக்கிக்காட்டும் முறையாகவும்,
நேரடியாகவே இலக்ஷணங்களைக் குறித்துக்காட்டும்
முறையாகவும் சிந்திக்க வேண்டும். (28)

(29, 30)

निरस्ताशेषसंसारदोषोऽस्थूलादिलक्षणः |

अदृश्यत्वादिगुणकः पराकृततमोमलः ॥ २९ ॥

निरस्तातिशयानन्दः सत्यः प्रज्ञानविग्रहः ।
सत्तास्वलक्षणः पूर्णः परमात्मेति गीयते ॥ ३० ॥

நிரஸ்தாஸேஷஸம்ஸாரதோ³ஷோஸ்தூ²லாதி³லக்ஷண: ।
அத்³ருஸ்யத்வாதி³கு³ணக: பராக்ருததமோமல: ॥

நிரஸ்தாதிஸயாநந்த³: ஸத்ய: ப்ரஜ்ஞாநவிக்³ரஹ: ।
ஸத்தாஸ்வலக்ஷண: பூர்ண: பரமாத்மேதி கீ³யதே ॥

நிரஸ்தாசேஷ-ஸம்ஸார-தோஷோ(அ)ஸ்தூலாதி-லக்ஷண: ।
அத்ருச்யத்வாதி-குணக: பராக்ருத-தமோமல: ॥

நிரஸ்தாதிஸயாநந்த: ஸத்ய: ப்ரஜ்ஞாநவிக்ரஹ: ।
ஸத்தாஸ்வலக்ஷண: பூர்ண: பரமாத்மேதி கீயதே ॥

ஸம்ஸார தோஷங்கள் (பிறப்பு முதலான குறைகள்) எதுவும் இல்லாதவராக, ஸ்தூலம் (பருத்தல்) முதலான லக்ஷணங்கள் இல்லாதவராக, பார்க்கப்படும் தன்மை முதலான (புலன்களுக்கு விஷயமாகும் தன்மை) முதலான குணங்கள் இல்லாதவராக, அஞ்ஞானமாகிய அழுக்கை விலக்கியவராக, ஒப்புயர்வற்ற ஆனந்தராக, மெய்ப்பொருளாக, ஞான ஸ்வரூபமாக, இருப்பை இலக்ஷணமாகக் கொண்டவராக, பூர்ணமாக இருப்பவர் பரமாத்மா என்று சொல்லப்படுகிறார். (29, 30)

(31)

सर्वज्ञत्वं परेशत्वं तथा सम्पूर्णशक्तिता ।
वेदैः समर्थ्यते यस्य तद् ब्रह्मेत्यवधारय ॥ ३१ ॥

ஸர்வஜ்ஞத்வம் பரேஸத்வம் ததா² ஸம்பூர்ணஸக்திதா ।
வேதை³: ஸமர்த்யதே யஸ்ய தத்³ ப்³ரஹமேத்யவதா⁴ரய ॥

ஸர்வஜ்ஞத்வம் பரேசத்வம் ததா ஸம்பூர்ண-சக்திதா ।

வேதை: ஸமர்த்யதே யஸ்ய தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரய ||

யாருக்கு அனைத்தையும் அறியும் தன்மை, அனைத்தையும் ஆளும் தன்மை அப்படியே முழுமையான ஆற்றல் உடைத்திருத்தல் என இவையெல்லாம் வேதங்களால் பொருத்தப்பட்டுள்ளதோ - வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளதோ - அவரே ப்ரஹ்மம் என்று அறிந்து கொள்வாயாக. (32)

(32)

यज्जानात्सर्वविज्ञानं श्रुतिषु प्रतिपादितम् ।
मृदाद्यनेकदृष्टान्तैः तद्ब्रह्मेत्यवधारय ॥ ३२ ॥

யஜ்ஞாநாத்ஸர்வவிஜ்ஞாநம் ஸ்ருதிஷு ப்ரதிபாதி³தம் ।
ம்ருதாத்³யநேகத்³ருஷ்டாந்தை: தத்³ப்³ரஹ்மேத்யவதா⁴ரய ||

யத் ஜ்ஞாநாத் ஸர்வ-விஜ்ஞாநம் ச்ருதிஷு ப்ரதிபாதிதம் ।
ம்ருதாத்யநேக-த்ருஷ்டாந்தை: தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரய ||

எதை அறிவதனால் அனைத்தையும் அறிந்ததாக ஆகுமோ, (எது) மண் முதலான பல உதாரணங்களால் வேத வாக்கியங்களால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவே ப்ரஹ்மம் என்று அறிந்து கொள்வாயாக. (32)

(33)

यदानन्त्यं प्रतिज्ञाय श्रुतिस्तत्सिद्धये जगौ ।
तत्कार्यत्वं प्रपञ्चस्य तद्ब्रह्मेत्यवधारय ॥ ३३ ॥

யதா³நந்த்யம் ப்ரதிஜ்ஞாய ஸ்ருதிஸ்தத்ஸித்³த⁴யே ஜகௌ³ ।
தத்கார்யத்வம் ப்ரபஞ்சஸ்ய தத்³ ப்³ரஹ்மேத்யவதா⁴ரய ||

யதாநந்த்யம் ப்ரதிஜ்ஞாய ச்ருதிஸ்-தத்-ஸித்தயே ஜகௌ ।

தத்-கார்யத்வம் ப்ரபஞ்சஸ்ய தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரய ||

எதனுடைய முடிவற்ற தன்மையை வேதமானது உறுதி
கூறிவிட்டு (ப்ரதிஞ்சை செய்துவிட்டு), அதை
அடைவதற்காக பிரபஞ்சத்திற்கு அதனுடைய காரியமாக
இருக்கும் தன்மையை சொல்லிற்றோ அதுவே ப்ரஹ்மம்
என்று நிச்சயித்துக் கொள்வாயாக. (33)

(34)

विजिज्ञास्यतया यच्च वेदान्तेषु मुमुक्षुभिः ।
समर्थ्यतेऽतियत्नेन तद् ब्रह्मेत्यवधारय ॥ ३४ ॥

விஜிஜ்ஞாஸ்யதயா யச்ச வேதா³ந்தேஷு முமுக்ஷு⁴பி: |
ஸமர்த்²யதே⁵தியத்நேந தத்³ ப்ரஹ்மேத்யவதா⁴ரய ||

விஜிஜ்ஞாஸ்யதயா யச்ச வேதாந்தேஷு முமுக்ஷு⁴பி: |
ஸமர்த்²யதே(அ)தியத்நேந தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரய ||

எது முக்தியடைய விருப்பமுடையவர்களால் நன்கு
அறியப்பட வேண்டியதாக வேதாந்தத்தில் (உபநிஷத்துகளில்)
வெகுதீவிரமாக வலியுறுத்தப்படுகிறதோ அதுவே ப்ரஹ்மம்
என்று நிச்சயித்துக்கொள். (34)

(35)

जीवात्मना प्रवेशश्च नियन्तृत्वं च तान्प्रति ।
श्रूयते यस्य वेदेषु तद्ब्रह्मेत्यवधारय ॥ ३५ ॥

ஜீவாத்மநா ப்ரவேஸஸ்ச நியந்த்ருத்வம் ச தாந்ப்ரதி |
ஸ்ரூயதே யஸ்ய வேதே³ஷு தத்³ப்ரஹ்மேத்யவதா⁴ரய ||

ஜீவாத்மநா ப்ரவேசச்ச நியந்த்ருத்வம் ச தாந்ப்ரதி |

ச்ருயதே யஸ்ய வேதேஷு தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரய ॥

எதற்கு ஜீவாத்மாவாக (உடலில்) புகுதலும் அந்த ஜீவர்களை இயக்கும் தன்மையும் வேதங்களில் சொல்லப்படுகிறதோ அதுவே ப்ரஹ்மம் என்று தீர்மானித்துக் கொள்வாயாக. (35)

(36)

कर्मणां फलदातृत्वं यस्यैव श्रूयते श्रुतौ ।
जीवानां हेतुकर्तृत्वं तद्ब्रह्मेत्यवधारय ॥ ३६ ॥

கர்மணாம் ப²லதா³த்ருத்வம் யஸ்யைவ ச்ருயதே ச்ருதௌ ।
ஜீவாநாம் ஹேதுகர்த்ருத்வம் தத்³ப்ரஹ்மேத்யவதா⁴ரய ॥

கர்மணாம் பலதாத்ருத்வம் யஸ்யைவ ச்ருயதே ச்ருதௌ ।
ஜீவாநாம் ஹேது-கர்த்ருத்வம் தத் ப்ரஹ்மேத்யவதாரய ॥

ஜீவர்களுடைய (தர்ம, அதர்மச்) செயல்களுக்கு பலனைக் கொடுப்பவராயிருக்கும் தன்மையும் (அவர்களுடைய புண்ய பாபத்திற்கு ஏற்றாற் போல) செயல்களை செய்ய (தூண்டும்) காரணமாக இருக்கும் தன்மையும் எவருக்கே உண்டென்று வேதத்தில் காண்கிறதோ அதுவே ப்ரஹ்மம் என்று தீர்மானித்துக் கொள்வாயாக.

वाक्यार्थतः विचारम्

(37)

तत्त्वंपदार्थौ निर्णीतौ वाक्यार्थश्चिन्त्यतेऽधुना ।
तादात्म्यमत्र वाक्यार्थस्तयोरेव पदार्थयोः ॥ ३७ ॥

தத்த்வம்பதா³ர்தௌ² நிர்ணீதௌ
வாக்யார்த²ஸ்சிந்த்யதே³து⁴நா ।
தாதா³த்ம்யமத்ர வாக்யார்த²ஸ்தயோரேவ பதா³ர்த²யோ: ॥

தத்த்வம்-பதார்த்தௌ நிர்ணீதௌ வாக்யார்த்த:

சிந்த்யதே^sதுநா ।

தாதாத்மயமத்ர வாக்யார்த்த: தயோரேவ பதார்த்தயோ: ॥

தத் (அது), த்வம் (நீ) என்ற இரு சொற்களின் பொருள்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டு விட்டன. இப்பொழுது வாக்யத்தின் பொருள் சிந்திக்கப்படுகிறது. அதே இரண்டு சொற்களின் பொருள்களுக்கும் ஒன்றாயிருக்கும் தன்மை இங்கு வாக்கியத்தின் பொருளாகும். (37)

(38)

संसर्गो वा विशिष्टो वा वाक्यार्थो नात्र संमतः ।

अखण्डैकरसत्त्वेन वाक्यार्थो विदुषां मतः ॥ ३८ ॥

ஸம்ஸர்கோ³ வா விசிஷ்டோ² வா வாக்யார்தோ² நாத்ர
ஸம்மத:

அக²ண்டை³கரஸத்வேந வாக்யார்தோ² விது³ஷாம் மத: ॥

ஸம்ஸர்கோ வா விசிஷ்டோ² வா வாக்யார்த்தோ² நாத்ர
ஸம்மத: ।

அகண்டை³க-ரஸத்வேந வாக்யார்த்தோ² விதுஷாம் மத: ॥

இங்கு ஸம்ஸர்க்கமாவது விசிஷ்டமாவது வாக்கியத்தின் அர்த்தமாக ஏற்புடையதல்ல. அகண்ட ஏகரஸமாக இருப்பதே (மஹா)வாக்யத்தின் பொருள் என்பது அறிஞர்களுடைய கருத்தாகும். (38)

(39)

प्रत्यग्बोधो य आभाति सोऽद्वयानन्दलक्षणः ।

अद्वयानन्दरूपश्च प्रत्यग्बोधैकलक्षणः ॥ ३९ ॥

ப்ரத்யக்³போ³தோ⁴ ய ஆபா⁴தி ஸோ^sத்³வயாநந்த³லக்ஷண: ।

அத்³வ்யாநந்த³ரூபஸ்ச ப்ரத்யக்³போ³தைத்⁴கலக்ஷண: ||

ப்ரத்யக்-போதோ ய ஆபாதி ஸோ(அ)த்வ்யாநந்த லக்ஷண: |
அத்வ்யாநந்த-ரூபஸ்ச ப்ரத்யக்-போதைக-லக்ஷண: ||

(நான் என்று) உள்ளிருக்கும்ஞானவுருவாக எவர்
விளங்குகிறாரோ அவரே (தனக்கு வேறாக இன்னொன்றற்ற)
ஆனந்தவுருவாய் (எங்கும்) இருப்பவர். (எங்கும்) இரண்டற்ற
ஆனந்த வடிவாயிருப்பவரே உள்ளிருக்கும்
ஞானவுருவாயிருப்பவர். (39)

(40)

इत्थमन्योन्यतादात्म्यप्रतिपत्तिर्यदा भवेत् ।
अब्रह्मत्वं त्वमर्थस्य व्यावर्तत तदैव हि ॥ ४० ॥

இத்த²மந்யோந்யதாதா³த்மயப்ரதிபத்திர்யதா³ ப⁴வேத் |
அப்³ரஹ்மத்வம் த்வமர்த²ஸ்ய வ்யாவர்தேத ததை³வ ஹி ||

இத்தமந்யோந்ய-தாதாத்மய-ப்ரதிபத்தி: யதா பவேத் |
அப்ரஹ்மத்வம் த்வமர்த்தஸ்ய வ்யாவர்தேத ததைவ ஹி ||

இவ்விதமாக (ஜீவனுக்கும் ஈச்வரனுக்கும்)
ஒன்றுக்கொன்றுள்ள ஒரே தன்மையின் ஞானம் எப்பொழுது
ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுதே த்வம் (நீ) என்பதன் பொருளான
ஆத்மாவிற்கு ப்ரஹ்மமாக இல்லாத தன்மை
(பரிச்சின்னத்வம் முதலான அனாத்ம தர்மங்கள்) நீங்கிவிடும்.
(40)

(41)

तदर्थस्य च पारोक्ष्यं यद्येवं किं ततः शृणु ।
पूर्णानन्दैकरूपेण प्रत्यग्बोधोऽवतिष्ठते ॥ ४१ ॥

தத³ர்த²ஸ்ய ச பாரோக்ஷயம் யத்³யேவம் கிம் தத: ஸ்ருணு |
பூர்ணாநந்தை³கருபேண ப்ரத்யக்³போ³தோ⁴வதிஷ்ட²தே ||

ததர்த்தஸ்ய ச பாரோக்ஷயம் யத்யேவம் கிம் தத: ச்ருணு |
பூர்ணாநந்தை³கருபேண ப்ரத்யக்-போ³தோ⁴வதிஷ்ட²தே ||

அப்படியே பரோக்ஷத்தன்மை (கண்காணாமல் தொலைவில் இருக்கும் தன்மை) என்பதும் விலகிவிடும். இவ்விதம் விலகினால் அதனால் என்ன ? சொல்கிறேன். (ஜீவன்) உள்ளிருக்கும் ஞானாத்மா (எங்கும் நிறைந்திருக்கும்) ஒன்றேயான பூர்ணாநந்த ஸ்வரூபமாக இருந்துவிடும். (41)

(42)

तत्त्वस्यादिवाक्यं च तादात्म्यप्रतिपादने ।
लक्ष्यौ तत्त्वंपदाथौ द्वावुपादाय प्रवर्तते ॥ ४२ ॥

தத்த்மஸ்யாதி³வாக்யம் ச தாதா³த்மயப்ரதிபாத³நே |
லக்ஷ்யௌ தத்த்வம்பதா³ர்தௌ² த்³வாவுபாதா³ய ப்ரவர்ததே
||

தத்த்வமஸ்யாதி-வாக்யம் ச தாதாத்மய-ப்ரதிபாதநே |
லக்ஷ்யௌ தத்-த்வம்-பதார்தௌ த்வாவுபாதாய ப்ரவர்ததே ||

தத் த்வம் அஸி முதலான வாக்யங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையை எடுத்துச் சொல்வதில் தத் த்வம் (அது, நீ) என்ற சொற்களின் பொருளாக குறிக்கப்படுபவை. இரண்டு அர்த்தங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு செயல்படுகின்றன. (42)

(43)

हित्वा द्वौ शबलौ वाच्यौ वाक्यं वाक्यार्थबोधने ।

यथा प्रवर्ततेऽस्माभिस्तथा व्याख्यातमादरात् ॥ ४३ ॥

ஹித்வா த்³வெள ஸப³லெள வாச்³யெள
வாக்³யம் வாக்³யார்த்²போ³த⁴நே ।
யதா² ப்ரவர்ததே³ஸ்மாபி⁴:
ததா² வ்யாக்²யாதமாத³ராத் ॥

ஹித்வா த்³வெள சப³லெள வாச்³யெள
வாக்³யம் வாக்³யார்த்த-போ³த⁴நே ।
யதா ப்ரவர்ததே(அ)ஸ்மாபி⁴:
ததா வ்யாக்³யாத-மாத³ராத் ॥

மஹாவாக்³யமானது வாக்³யத்தின் பொருளை விளக்குவதில்
எப்படி வாச்³யார்த்தங்களான (நேரடிப் பொருளான) கலந்துள்ள
இருபொருட்களையும் விட்டுவிட்டு செயல்படுகிறதோ
அப்படியே எம்மால் கவனத்துடன் விளக்கப்பட்டது. (43)

(44)

आलम्बनतया भाति योऽस्मत्प्रत्ययशब्दयोः ।
अन्तःकरणसंभिन्नबोधः स त्वंपदाभिधः ॥ ४४ ॥

ஆலம்ப³நதயா பா⁴தி யோ³ஸ்மத்³ப்ரத்யயஸ³ப்த³யோ: ।
அந்த:கரணஸம்பி⁴ந்நபோ³த⁴: ஸ த்வம்பதா³பி⁴த⁴: ॥

ஆலம்ப³நதயா பா⁴தி யோ³ஸ்மத்-ப்ரத்யய-சப்த³யோ: ।
அந்த:கரண-ஸம்பி⁴ந்ந-போ³த: ஸ த்வம்-பதா³பி⁴த: ॥

எது நான் என்கிற எண்ணத்திற்கும் "நான்" என்கிற
சொல்லுக்கும் ஆதாரமாக விளங்குகிறதோ அந்த மனதுடன்
கலந்த அறிவே த்வம் - நீ - என்ற சொல்லினால்
சொல்லப்படுவது. (44)

(45)

मायोपाधिर्जगद्योनिः सर्वज्ञत्वादिलक्षणः ।

पारोक्ष्यशबलः सत्याद्यात्मकस्तत्पदाभिधः ॥ ४५ ॥

மாயோபாதி⁴ர்ஜக³த்³யோநி: ஸர்வஜ்ஞத்வாதி³லக்ஷண: |
பாரோக்ஷ்யஸப³ல: ஸத்யாத்³யாத்மகஸ்தத்பதா³பி⁴த⁴: ॥

மாயோபாதிர்ஜகத்யோநி: ஸர்வஜ்ஞத்வாதிலக்ஷண: |
பாரோக்ஷ்யஸபல: ஸத்யாத்யாத்மகஸ்தத்பதாபித: ॥

மாயையை உபாதியாகவுடையதும் உலகிற்குக் மூலமாகவும் ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலான லக்ஷணங்கள் உள்ளதாகவும் கண்காணா தொலைவில் இருப்பதான கலப்புள்ளதாகவும் ஸத்ஸ்வரூபமாகவும் இருப்பது 'தத்' - அது - என்ற சொல்லினால் சொல்லப்படுவது. (45)

(46)

प्रत्यक्परोक्षतैकस्य सद्द्वितीयत्वपूर्णाता ।
विरुध्यते यतस्तस्माल्लक्षणा सम्प्रवर्तते ॥ ४६ ॥

ப்ரத்யக்-பரோக்ஷதைகஸ்ய ஸத்³விதீயத்வபூர்ணதா |
விருத்⁴யதே யதஸ்தஸ்மால்லக்ஷணா ஸம்ப்ரவர்ததே ॥

ப்ரத்யக்-பரோக்ஷதைகஸ்ய ஸத்விதீயத்வ-பூர்ணதா |
விருத்யதே யத: தஸ்மாத் லக்ஷணா ஸம்ப்ரவர்ததே ॥

ஒரே வஸ்துவிற்கு உள்ளே அறிவதாய் (ப்ரத்யக்) இருப்பதும் வெளியே அறியப்படாததாய் (பரோக்ஷமாய்) இருப்பதும் அப்படியே இரண்டாவதுள்ளதாகவும் (ஒன்றேயான) பரிபூர்ணமாக இருப்பதுமான தன்மை ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகிறது. இவ்வாறு இருப்பதனால் லக்ஷயார்த்தமானது ஏற்படுகிறது. (46)

(47)

मानान्तरविरोधे तु मुख्यार्थस्यापरिग्रहे ।
मुख्यार्थेनाविनाभूते प्रतीतिर्लक्षणोच्यते ॥ ४७ ॥

மாநாந்தரவிரோதே⁴ து முக்²யார்த²ஸ்யாபரிக்³ரஹே ।
முக்²யார்தே²நாவிநாபூ⁴தே ப்ரதீதிர்லக்ஷணோச்யதே ।

மாநாந்தர-விரோதே து முக்²யார்த்தஸ்யாபரிக்³ரஹே ।
முக்²யார்த்தேநாவிநாபூ⁴தே ப்ரதீதி: லக்ஷணோச்யதே ॥

வேறுப்ரமாணங்களுக்கு விரோதம் ஏற்படும்பொழுது முக்²ய
அர்த்தத்தை - வாச்யார்த்தத்தை - (சொல்லின் பொருளை
அப்படியே) எடுத்துக் கொள்ள இயலாத போது முக்²ய
அர்த்தத்திலிருந்து விலாகாதிருக்கின்ற அர்த்தத்தில்
தோன்றுவது லக்ஷணா என்று சொல்லப்படுகிறது. (47)

(48)

तत्त्वमस्यादिवाक्येषु लक्षणा भागलक्षणा ।
सोऽयमित्यादिवाक्यस्थपदयोरिव नापरा ॥ ४८ ॥

தத்த்வமஸ்யாதி³வாக்யேஷு லக்ஷணா பா⁴க³லக்ஷணா ।
ஸோ^sயமித்யாதி³வாக்யஸ்த²பத³யோரிவ நாபரா ॥

தத்த்வமஸ்யாதி-வாக்யேஷு லக்ஷணா பாகலக்ஷணா ।
ஸோ(அ)யமித்யாதி-வாக்யஸ்த-பதயோரிவ நாபரா ॥

தத் த்வம் அஸி முதலான வாக்யங்களில் அவனே இவன்
முதலான வாக்யங்களிலுள்ள இரு சொற்களுக்கும்
எப்படியோ அப்படியே லக்ஷணையானது பாக (தியாக)
லக்ஷணை ஆகும். வேறுவிதமான லக்ஷணைகள்
பொருந்தாது. (48)

ஸாதனமும் பலனும்

(49)

अहं ब्रह्मेति वाक्यार्थबोधो यावद्दृढी भवेत् ।
शमादिसहितः तावदभ्यस्येच्छ्वणादिकम् ॥ ४९ ॥

அஹம் ப்³ரஹ்மேதி வாக்யார்த²போ³தோ⁴ யாவத்³த்³ரு⁴
ப⁴வேத் ।
ஸமாதி³ஸஹித: தாவத³ப்⁴யஸ்யேச்ச்²ரவணாதி³கம் ॥

அஹம் ப்³ரஹ்மேதி வாக்யார்த்த-போ³தோ யாவத்-த்³ரு⁴
பவேத் ।
சமாதி-ஸஹித: தாவதப்⁴யஸ்யேத்-ச்²ரவணாதிகம் ॥

நான் ப்³ரஹ்மம் (ஆக இருக்கிறேன்) என்ற வாக்யப்பொருளின்
ஞானம் எதுவரை திடமாக ஏற்படுமோ அதுவரை சமம்
முதலான ஸாதனங்களுடன் கூடியவனாக (இருந்து)
ச்²ரவணம் (மனனம், நிதித்யாயனம்) முதலானவைகளை
பயிற்சி செய்ய வேண்டும். (49)

(50, 51)

श्रुत्याचार्यप्रसादेन दूढो बोधो यदा भवेत् ।
निरस्ताशेषसंसारनिदानः पुरुषस्तदा ॥ ५० ॥

विशीर्णकार्यकरणो भूतसूक्ष्मैरनावृतः ।
विमुक्तकर्मनिगलः सद्य एव विमुच्यते ॥ ५१ ॥

ஸ்ருத்யாசார்யப்³ரஸாதே³ந தூ³டோ⁴ போ³தோ⁴ யதா³ ப⁴வேத் ।
நிரஸ்தாஸேஷஸம்ஸாரநிதா³ந: புருஷஸ்ததா³ ॥

விஸீர்ணகார்யகரணோ பூ⁴தஸூக்ஷ்மைரநாவ்ருத: ।
விமுத்தகர்மநிக³ல: ஸத்³ய ஏவ விமுச்யதே ॥

ச்²ருத்யாசார்ய-ப்³ரஸாதேந த்³ருடோ போ³தோ யதா பவேத் ।

நிரஸ்தாசேஷ-ஸம்ஸார-நிதாந: புருஷஸ்-ததா ॥

விசீர்ண-கார்ய-கரணோ பூதசூக்ஷ்மை: அநாவ்ருத: ।
விமுக்த-கர்ம-நிகல: ஸத்ய ஏவ விமுச்யதே ॥

வேதம், குரு இவர்களுடைய அருளினால் ஞானமானது எப்பொழுது உறுதியாக ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது சீவன் மிச்சமில்லாமல் ஸம்ஸாரம் முழுவதுமாக நீங்கினவனாக உடல், புலன்கள் எல்லாம் உலைந்து போனவனாக ஸூக்ஷ்ம பூதங்களால் சூழப்படாதவனாக வினையாகிய விலங்கிலிந்து விடுபட்டவனாக உடனடியாக முக்தி அடைகிறான். (50, 51)

(52, 53)

प्रार्थकर्मवेगेन जीवन्मुक्तो यदा भवेत् ।
कञ्चित्कालमनारब्धकर्मबन्धस्य संक्षये ॥ ५२ ॥

निरस्तातिशयानन्दं वैष्णवं परमं पदम् ।
पुनरावृत्तिरहितं कैवल्यं प्रतिपद्यते ॥ ५३ ॥

ப்ராரப்³த⁴கர்மவேகே³ந ஜீவந்முக்தோ யதா³ ப⁴வேத் ।
கஞ்சித்காலமநாரப்³த⁴கர்மப³ந்த⁴ஸ்ய ஸங்க்ஷயே ॥

நிரஸ்தாதிஸயாநந்த³ம் வைஷ்ணவம் பரமம் பத³ம் ।
புநராவ்ருத்திரஹிதம் கைவல்யம் ப்ரதிபத்³யதே ॥

ப்ராப்த-கர்ம-வேகேந ஜீவன்முக்தோ யதா பவேத் ।
கஞ்சித்-காலமநாரப்த-கர்ம-பந்தஸ்ய ஸம்க்ஷயே॥

நிரஸ்தாதிசயாநந்தம் வைஷ்ணவம் பரமம் பதம் ।
புநராவ்ருத்தி-ரஹிதம் கைவல்யம் ப்ரதிபத்யதே ॥

ப்ராரப்த கர்மத்தின் வேகத்தினால் சிலகாலம் ஜீவன் முக்தனாக எதுவரை இருப்பானோ (அதன் பின்) ப்ராரப்த கர்மமல்லாத (ஸஞ்சிதம், ஆகாமி ஆகிய) கர்மங்களின் கட்டு

அழிந்துவிட்டபடியால் ஒப்பற்ற ஆனந்தமாகவும் திரும்பி
வருதல் இல்லாததாகவும் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு -
ஸர்வவியாபகமான ப்ரஹ்மத்திற்கு - உரியதும்
கைவல்யமாகவும் உள்ள மேலான பதத்தை - நிலையை -
அடைகிறான். (52, 53)

ஆதிசங்கரர் அருளிய வாக்யவ்ருத்தி முற்றுப்பெற்றது.